

CVETJE

z vertov sv. Frančiška.

XXV. tečaj

V Gorici, 1908.

5. zvezek.

Cerkvene zapovedi.

P. S. Z.

Perva zapoved.

(Dalje).

Zapovedani prazniki svetnikov so naslednji:

Praznik sv. Štefana. Ta svetnik je pri nas zelo poznan. Slavimo ga ko prvega marternika sv. katoliške cerkve. Živel je v Jeruzalemu in ker je bil mogočen govornik in je delal tudi čudeže, ter s tem mnoge spreobernal, so ga judje posebno sovražili. Vjeli so ga, peljali pred mesto in ga tam kamenjali. On je pa umirajoč odpuščal ubijavcem in za nje molil. Pri kamenjanju je bil pričujoč tudi Savelj, ki je varoval mej tem obleko, ki so jo ubijavci odložili. Na mestu kamenjanja sv. Štefana je dala cesarica Evdoksija l. 455, sezidati cerkev, ki je bila pozneje od Perzijanov razdejana, pa so jo dominikani l. 1889 obnovili. Sv. Avguštin poroča, da so se pri prenesenju svetinj sv. Štefana v Afriko zgodili mnogi čudeži. Iz govora tega svetnika,

ki je živel v četrtem in petem stoletju, moremo posneti, da je praznik sv. Štefana že zelo star.

Prav lepo piše o tem prazniku sv. Gregor iz Nise: „Kako lepo si sledijo milosti! Kako prijetno se ponavlja veselje! Zakaj, glejte, mi obhajamo praznik za praznikom, prejemamo milost za milostjo! Včeraj nas je pasel Gospod (božični praznik), danes nas pase Gospodov nasledovavec (sv. Štefan), . . . oni, ker je za nas oblekel človeka, ta, ker je za onega slekel človeka; oni, ker je zavoljo nas na zemljo prišel, ta, ker je zavoljo onega zemljo zapustil“.

Praznik sv. Štefana nam daje lepe nauke, posebno nas spominja ljubezni do bližnjega, ker je sv. Štefan molil umirajoč: Gospod ne šteji jim tega v greh! Ta praznik pa kaže modernemu svetu tudi moža pravega značaja, polnega vere in milosti. Kar je bil sv. Štefan v sercu, to je razodeval tudi po zunanje, za svoje prepričanje je daroval življenje. Darujmo se za Kristusa tudi mi, kaker se je daroval sv. Štefan za njega in Jezus za nas.

Drugi pri nas zapovedani praznik svetnikov je praznik sv. Jožefa. Jožef je bil kraljevega Davidovega rodu, pa vender ubožen tesar. Ko postavni mož device Marije je v najtesnejši zvezi z Jezusom in Marijo in zato v katoliški cerkvi visoko česčen. Njegovo česčenje sta posebno razširila sv. Terezija in sv. Frančišek Saleški. Obhaja se 19. marcija, ko zapovedan praznik od l. 1621; obhajal se je pa že tudi popreje, od 13. stoletja dalje, koliker je znano. Papež Pij IX. so sv. Jožefa razglasili 1870. l. za pokrovitelja ali zaščitnika katoliške cerkve in vpeljali praznik pokroviteljstva ali zaščitništva sv. Jožefa, ki se obhaja tretjo nedeljo po velikinoči. Leon XIII. so ga postavili l. 1889 za zaščitnika in vzor vseh stanov, posebno pa delavcev.

Ravno delavci in nižji stanovi se morajo v naših dneh ponosno in hvaležno ozirati na sv. Jožefa. On je in mora biti njih vzor in njegove čednosti ogledalo, v ketere gledajo vsaki dan in jih skušajo po mogočnosti posnemati. Delavcev ne bo rešil socializem, ampak edino le pravo kerščansko življenje vseh stanov. Cerkev nam kaže pot in nas ljubeznivo vabi: „Pojdite k Jožefu!“

Tretji v cerkvenem letu zapovedani svetniški praznik je

praznik svetih aposteljnov Petra in Pavla. Poglejmo najprej na kratko življenje teh dveh stebrov sv. cerkve.

Peter je gerško ime in pomeni v našem jeziku skala. Poprej se je imenoval sv. Peter Simon in je bil sin galilejskega ribiča Janeza ali skrajšano Jona iz Betzajde, ki je pa imel v Kafarnaumu svojo hišo. Njegov brat Andrej ga je pripeljal k Jezusu, ki ga je imenoval Petra in mu obljubil, da bo nadalje ljudi lovil. Od tega časa se je Peter oklenil Jezusa in stano vitno hodil na njim. Imenuje se pervak aposteljnov in poglavar sv. cerkve, ker ga je Jezus za to postavil. Po svojem značaju je bil Peter zaupljiv, zvest, poln ljubezni in naklonjenosti do Jezusa, pri delu serčan, v sklepih hiter in še celo umreti je bil pripravljen za Jezusa. Pred prihodom sv. Duha se je sicer v svoji naglosti dal zapeljati, da je Jezusa zatajil. Po prejetju sv. Duha je pa serčno nastopil ko glavar sv. cerkve; vodil je volitev, ko so volili novega aposteljna namesto Iškarjota, sprejel je perve vernike v cerkev, obsodil Ananijo in Safiro, izobčil krivoverca Simona, sprejel prvega pagana Kornelija v cerkev, vodil je cerkveni zbor aposteljnov, obiskaval je vedno na novo ustanovljene cerkve in sploh povsod in vedno nastopal ko glavar in prvi papež Jezusove cerkve na zemlji. Po petindvajsetletnem bivanju v Rimu, katero je pretergavalo razno poto vanje, je bil pod cesarjem Neronom vjet in obsojen. Umerl je v Rimu 29. junija l. 67. in sicer na križu, pa, kaker pravi sporočilo, z navzdol obrnjeno glavo. V sv. pismu ste ohranjeni dve njegovi pismi, katerih prvo je pisal iz Rima l. 63. ali 64., drugo pa malo pred smertjo in se imenujete „prvi in drugi list sv. Petra“.

Pavelj ali Savelj je bil rojen nekoliko let pred Kristusom od judovskih starišev z rimsko meščansko pravico. Zato se je on pozneje po spreobrnjenju mogel sklicevati na rimsko pravo in cesarja. Ko sin farizejskih starišev je bil hud nasprotnik Jezusov in njegove cerkve, ki jo je zè vso odločnostjo preganjal. Kar je bil, to je bil ves. Pred spreobrnjenjem cel farizej, je farizejsko preganjal in moril kristijane, po spreobrnjenju in spoznanju resnice je nevstrašeno in ognjevito branil sv. cerkev. Nikedar več se ni dal omajati v svojem prepričanju. Neumorno je delal, prepotoval skorej ves tedaj znani svet in se povsod junaški boril za resnico. Veliko je preterpel, pa je v vsem

preganjanju in nasprotovanju ostal stanoviten. Za vero Jezusovo je daroval svoje življenje. Preterpel je marterniško smert. Obglavili so ga 29. junija v Rimu l. 67, isti dan in leto, kaker sv. Petra. Zato obhajamo njijuno smert isti dan (29. junija).

V sv. pismu imamo štirinajst listov sv. Pavla, ki so polni duha in prepričanja. V njih se kaže njegova ponižnost, zadovoljnost z malim in odločnost, njegova miloserčnost in ljubezen. Sv. Pavla bi smeli in morali imenovati prvega in največega misijonarja. Vse je hotel za Kristusa pridobiti; nobeno terpljenje ga ni strašilo, nobena pot ovirala, nobena težava ni bila zanj prevelika, nobena malenkost premajhina. Vse je storil za razširjenje sv. cerkve. Ljubezen njegovega serca za vero Jezusovo se je očitno razodevala v njegovih delih.

Praznik sv. Petra in Pavla se je obhajal v Rimu že v 4tem stoletju na zelo slovesen način z dvojno službo božjo in vigilijo. Tudi v družih krajih ga že iz davna obhajajo. Iz Rima se je hitro razširil po vsi katoliški cerkvi.

V sedanjem času kličejo nasprotniki cerkve: „Proč od Rima!“ Neketere katoličane, ki po veri že delj časa ne živijo, so res zapeljali, da so izstopili iz katoliške cerkve. Mnoge od njih je zvalil denar, ki so ga protestantovski pastori ponujali za duše katoličanov. Nekaj let je od tega, ko so na Štajerskem plačevali odpadnikom trideset goljdinarjev. Pravi Judeževi groši! Druge je privedlo do odpada njihovo grešno življenje. Iz prepričanja in ljubezni do resnice do sedaj še nihče ni odpadel in prodal dragocene z Jezusovo kervijo odkupljene duše Lutrovi zmoti, pač pa jih je nasprotno mnogo stopilo v tem času v katoliško cerkev iz prepričanja in vsled spoznanja resnice. Še vedno se vresničujejo besede: „Kjer je Peter, tam je cerkev“ (Kristusova). Naša dolžnost je, da sami katoliško cerkev vedno bolj spoznavamo in se prepričamo, da je ona prava od Jezusa ustanovljena cerkev, ter potem tudi druge, ki so v zmoti, k resnici napeljujemo. Pri tem se ne ozirajmo na mnenje sveta in preziranje in zasramovanje od strasti zapeljanih ljudi. Resnica naj nam bo nad vse, kaker aposteljnu Pavlu.

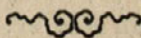
Praznik sv. aposteljnov Petra in Pavla naj nas torej vžiga k udanosti do sv. cerkve in rimskega papeža in h gorečnosti za zveličanje duš. Ne iščimo sebe, ampak tisto, kar je božjega. Božja vstanova je cerkev in božja podoba so nevmerjoče duše. Te rešujmo iz zmote, one se deržimo v resnici.

Praznik vseh svetnikov se obhaja že od 4^{lega} stoletja. V 9tem stoletju je določil papež Gregor IV, naj se obhaja 1. novembra, in sicer povsod v katoliški cerkvi, osmino je vpeljal pa papež Sikst IV.

Ta dan časti sv. cerkev vse svetnike in svetnice božje, tudi tiste, katerih imena so nam neznana in katerih sv. cerkev ni slovesno za svetnike razglasila. Imena mnogih, ali recimo rajše naravnost, imena večine svetnikov in svetnic božjih so nam neznana in nepoznano tudi njihovo življenje. Sv. Janez govori v skrivnem razodevenju in ž njim sv. cerkev ravno na ta praznik o veliki množici iz vseh rodov, stanov in narodov, katere nihče prešteti ne more. Ta nepreštetna množica so zveličani v nebesih. Upati smemo, da je mej njimi tudi mnogo naših dragih rojakov in znancev in mogoče tudi sorodnikov. Upati smemo in se tako tudi terdno nadejamo, čeravno njih sv. cerkev ni slovesno za svetnike razglasila.

Priporočimo se ta dan priprošnji vseh nebeških prebivavcev, posebno našim bratom in sestram iz redov sv. Frančiška. Počastimo jih prav iz serca in trudimo se nasledovati jih v njihovih čednostih, da nas bo milostivi Bog sprejel v njihovo število.

Če omenimo še, da imajo razni kraji še kateri drugi praznik iz obljube, ali razne župnije praznik svojega župnega pokrovitelja, smo s popisovanjem zapovedanih praznikov pri kraju. Prihodnjč bomo omenili še nekatere v naših deželah bolj navadne nezapovedane praznike svetnikov in svetnic in nekatere bolj važne iz treh redov sv. Frančiška. (Dalje prih.)

Zv. Julijan Baljski,

mašnik frančiškanskega reda.

Na veliki cesti iz Pole v Rovinj v Istri stoji starodavna vas ali grad Bale* (Valle). Na vshodnji strani vasi je nekoliko

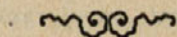
*) M. Tamaro, Le città e le castella dell' Istria T. II.; P. Stancovich, Biografia degli uomini distinti dell' Istria, ed II.; P. Ant. Maria da Vicenza, Il castello di Valle e il beato Giuliano Cesarelli; L'Aureola Serafica Tom. 4.; De causis Beatorum et Servorum Dei Ordinis Minor. 2905.

višji obraščen hrib sv. Mihaela. Tu je zdaj porušen samostan, kjer je živel sv. Julijan Čezarelli. Dan in leto njegovega rojstva nista znana; ravno tako se tudi ne ve, katero leto je stopil v frančiškanski red in kedaj je prejel mašniško posvečenje. Ustno izročilo pravi, da je zaničeval svet in njegove ničemernosti, nosil ostro volneno obleko, spal je na deski in še to spanje si je pritergaval; bičal se je, postil in še drugo pokoro je delal za svoje in drugih grehe. Svojega duhovnega očeta sv. Frančiška je posnemal v vboštvu, ponižnosti, pokorščini in sv. čistosti. Rad je molil in premišljeval. Gorečnost za čast božjo in zveličanje duš ga je nagibala, da je z lepim zgledom in sè živo besedo spreobračal grešnike. Trudil se je, da bi odpravil gerdo preklinjanje in ostudno pijančevanje, nečistost in maščevanje, vraže in druge grešne razvade. S tako gorečnostjo je delal za zveličanje duš, da so ga imenovali aposteljna Istre in Daljmacije.

Dan in leto njegove svete smerti nista znana. Gotovo je, da je vmerl pred letom 1399; zakaj to leto je bila natisnjena knjiga „De conformitatibus“ in pisavec te knjige že prišteva našege patra Julijana Čezarellija mej zveličane in pravi, da ga v Balah časte ko svetnika. Vas Bale si ga je izvolila za svojega patrona in ga časti do današnjega dne. V kolegijatni cerkvi v Balah so trikrat v letu obhajali njegov spomin, 1. maja, ko svojega patrona z osmino, ta dan imajo slovesno procesijo in papež Pij VI. je za ta dan 26. februarija 1793 podelil popolni odpustek, ki ima veljati na vse čase; 4. junija so praznovali obletnico posvečenja njegovega oltarja, in 29. septembra spomin njegovega drugega prenesenja. Še pred letom 1503 je bila v Balah bratovščina ali šola zv. Julijana, ki je imela svojo zastavo, svoj oltar in zvon s podobo zv. Julijana. Ko so si Francozi podvergli Istro, pa so zaterli to bratovščino. Da še celo na verhu zvonika je stal nekedaj kamenit kip zv. Julijana; leta 1856 pa je strela odbila glavo temu kipu in potem so postavili na verhu zvonika železen križ z banderom s čerkama S. G. to je v našem jeziku Sveti Julijan. Ljudstvo ga časti ko svetnika, cerkev pa ko zveličanega. Truplo zv. Julijana so večkrat prenesli. Leta 1418 so frančiškani zapustili samostan sv. Mihaela, trupla zv. Julijana pa niso smeli seboj vzeti. Ker ni bilo v tem samostanu nobenega človeka, je začel razpadati. Neko noč 4. julija so prišli iz Poreščine ter vkradli truplo na-

šega zveličanega. Ko so ga že prinesli onstran lemskega kanala (Canale de Leme) so se nekoliko oddehnili, ali dalje ga niso več mogli nesti. Na tem kraju še zdaj ljudje radi pomolijo. Ko so v Balah to zvedeli, so hitro šli verni z duhovščino po vkradeno truplo, katero so v procesiji prenesli v svojo župno cerkev, in mu napravili oltar. Ker so to cerkev večkrat popravljali, so tudi truplo zv. Julijana večkrat prenesli. Leta 1631 so našli na njegovem grobu kamenitno ploščo s podobo zveličanega. V levici ima velik križ (za procesije), v desnici pa knjigo, znamenje njegovega premišljevalnega in apostolskega življenja. Poreški škof, tretjerednik, prevzvišeni gospod Janez Flapp, je nedavno poslal v Rim pismo, v katerem prosi, da naj se ne pretergano češčenje zv. Julijana potrdi. Kaker smemo upati, bo cerkev to tudi storila ter bomo tako dobili v Istri novega priprošnjika, kateri naj nam izprosi mnogo gorečih in modrih delavcev v vinogradu Gospodovem.

P. A. F.

Življenje blaženega Egidija Asiškega.

P. A. M.

VIII. Poglavje.

Mož molitve.

Sv. Frančišek je svoje brate večkrat in goreče opominjal, naj skerbno goje duha molitve in pobožnosti. Duh molitve je goreča ljubezen in zvesta vaja molitve. Pobožnost pa je, po nauku sv. Tomaža, pripravnost serca za vse to, kar je za službo božjo. Večkrat je ž njo združeno prav priserčno nagnjenje do Boga, sladkost in prijetnost v zaupljivem občevanju ž njim, ki je ženin duš. Vse to se pogostokrat imenuje pobožnost.

Videli smo vže, kako je bl. Egidij vsaki dan pričel svoja opravila z molitvijo, kako je prenehal z delom, da se je mogel z Bogom pogovarjati in opravljati razne pobožne vaje. Ko je pa dobil dar zamaknjenja, je bilo njegovo življenje tako rekoč nepretergana molitev. Od tega časa je, da bi milost božjo toliko

lažje ohranil, živel samotno; redko kedaj je zapustil svojo celico, temuč ostajal je v nji v postu, čuječnosti in molitvi.

Da si pridobimo tega duha molitve in pobožnosti, si je treba mnogo prizadevati in notranje in zunanje se zatajevati. Neki brat je vprašal blaženega, kako bi mogel postati mož molitve in pobožnosti. Odgovoril mu je: „Zakaj je ta njiva bolj rodovitna ko sosedna? Ker jo je gospodar bolje obdelal, kaker oni svojo. Kovač kuje železo z mnogimi vdarci, da dobi popolno obliko. Ali meniš, da boš brez dela mož duha?“ Kar je Egidij tukaj svetoval, je sam zvesto spolnjeval. Skerbno se je varoval nepotrebnega govorjenja, ki je vir raztresenosti in natančno se je držal molčečnosti, ki zelo pospešuje življenje molitve. Brat Gracijan, ki je čez dvajset let ž njim občeval, je rekel, da ves ta čas ni slišal ne ene nepotrebne besede iz njegovih ust.

Ako je hotel kedo kaj slabega o drugem pripovedovati, mu je zabranil z besedami: „Jaz nočem od grehov drugih ničesar slišati. Varuj se, brat, varuj raniti svojo vest“. Služabnik božji se je ogibal vsakega zaupljivega občevanja s posvetnimi ljudmi, pa tudi z udi drugih redov. Rekel je: „Bolj gotovo je za človeka, da reši svojo dušo z nekaterimi kaker z mnogimi, in koliker bolj kedo skerbi, da reši samega sebe, toliko bolj skerbi za zveličanje drugih. Neki drugikrat je rekel: „Zarad majhine zanikernosti ali kake druge napake zgubi človek lahko veliko milost, ketere ne more več dobiti, kaker tisti, ki igrajo s kockami z eno piko lahko veliko zgubijo“.

Zunanja samota pa malo koristi brez notranje. Zato pravi bl. Egidij: „Z veliko skerbjo čuj nad svojim srcem da bodo vse tvoje misli, tvoje želje, tvoja ljubezen, obrnjene na večno življenje. Potem boš mogel reči s prerokom: Eno sem prosil od Gospoda, to hočem iskati“.

Kako se moramo zatajevati glede navezanosti na svoje sorodnike, o tem je dal Egidij ta čudni nauk. Nekedo mu je povedal, da je sklenil stopiti v red. Blaženi mu je rekel: „Ako misliš to storiti, pojdi hitro in vmori svoje stariše, brate in druge sorodnike“. Ta je bil ves prestrašen; jokajoč je sklenil roke ter rekel: „O brat Egidij, kako morem toliko hudobijo storiti?“

„O kakošen norček si ti! Jaz ne pravim, da jih moraš vmoriti s telesnim mečem, temuč z duhovnim. Jezus je rekel,

„kedor ne sovraži očeta in matere, ne more moj učenec biti“; to se pravi, kedor te s čutno ljubeznijo ljubi, ta se mora odpovedati tej prednosti, da bi bil Jezusov učenec.

Večkrat podeli Bog duši, ketera ljubi molitev, nepopisljivo sladko tolažbo, tako da pozabi na vse težave na potu čednosti. Ako jo pa Bog pusti v temi in suhoti, mora tako hudo poskušana duša vendar le dalje moliti, če se ji molitev še tako nepopolna zdi.

Neki brat je vprašal bl. Egidija: „Kaj naj storim, da bom rad molil tudi takrat, ko ne čutim nobenega veselja za molitev in nobene pobožnosti?“ Služabnik božji mu je povedal na to to ljubko priliko: „Glej, neki kralj ima dva zvesta hlapca; eden je oborožen, drugi brez orožja. Oba pošlje v boj zoper sovražnike. Oboroženi gre serčno v boj, neoboroženi pa reče svojemu gospodarju: Gospod, kaker vidiš, jaz nimam orožja; pa iz ljubezni do tebe hočem iti tudi brez orožja v boj. Ko je kralj videl zvestobo svojega hlapca, je rekel svojim služabnikom: Pojdite in pripravite orožje za tega mojega hlapca in zaznamovajte ga sè znamenjem mojega orožja. Tako pojdi tudi ti, čeravno nimaš veselja in ne čutiš pobožnosti, sè zaupanjem v boj molitve, Gospod pa bo vse potrebno preskerbel“.

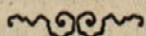
K sklepu hočemo slišati še njegov poduk o priprošnji. Neki posveten človek se mu je priporočil v molitev. Egidij mu reče: „Moli sam za se. Čemu pošiljaš drugega mesto sebe, čeravno greš sam lahko?“

„Kaj govoriš, brat Egidij? Jaz sem grešnik in zelo oddaljen od Boga, ti pa si prijatelj božji; zato boš ti prej vslišan, ko kaj prosiš za se ali za druge“.

„Ljubi moj, ko bi na vseh ulicah mesta Perudže ležalo polno zlata in srebra in bi bilo javno oklicano, da si sme vsaketeri vzeti koliker hoče, ali bi tudi koga mesto sebe tja poslal, da on tudi za te kaj nabere?“

„Gotovo ne; temuč jaz bi šel sam in bi se na nobenega ne zanesel, ke bi bil še tako zanesljiv“.

„Tako,“ je sklepal Egidij, „je tudi z Bogom, svet je njega poln, vsaketeri ga more najti. Pojdi toraj sam in ne pošiljaj družega; vendar lahko keterega seboj vzameš“. Priprošnja naj torej podpira našo slabost, ne pa našo zanikernost.

Nauk o čednosti čistosti.

P. M. Š.

V. Poglavje.

Sveti apostoli.

Iz svetega Pisma ne moremo vedeti, ali je kateri izmed apostolov, razen sv. Petra, oženjen bil. Mej tem vemo iz drugih zgodovinskih virov, da je bil oženjen tudi Filip in da je imel mnogo hčera, od katerih so se nekatere omožile, morda prej kaker je postal sam apostelj, dve pa so ostale vedno device, in so bile mnogo hvaljene od svetih apostoljskih očetov. Ena je bila tako sveta pred Bogom, da je mertvega človeka obudila k življenju. Tudi o sv. Simonu pravijo neketeri, da je bil oženjen, in celo, da je bil on tisti ženin v Kani Galilejski, kjer je spremenil Jezus vodo v vino. O drugih, razen o sv. Jakopu mlajšem, Jezusovem sorodniku, in o sv. Janezu se ne more nič gotovega terditi. O prvem svedoči staro sporočilo, da je živel v v deviškem stanu. Hegesip, najstariši cerkveni zgodovinar, ki se je rodil v početku drugega veka, piše o njem: „Jakob je bil svet že od svojega rojstva (sv. Jeronim razlaga to tako, da je živel v devištvu); bil je tudi nazarejec, to je, posvečen Gospodu, in radi tega ni pil nikedar vina, niti kake druge opojne pijače, niti se je kedaj ostrigel; ravno tako se ni nikedar kopal ali mazal z dišečim oljem in nikedar ni jedel, kar je bilo prej živo, razen po Mojzesovi postavi zapovedano — velikonočno jagnje. V hramu Božjem kleče je toliko molil za grehe svojega naroda, da mu je bila na kolenih koža žuljava kaker pri kamelah. Zavaljo izredne svoje pravičnosti je bil imenovan „Pravični“.

O sv. Janezu je bilo že prej nekoliko rečeno. Tukaj dodam samo, da je moralo biti v njegovem devištvu nekaj posebno znamenitega, nekaj prav rajskega, ker je bilo samemu Jezusu znano ter je vnelo njegovo božje serce. To je, kar hoče reči tudi sv. cerkev z besedami: „Jezus ga je ljubil, ker ga je posebna izverstnost čistosti naredila dostojnega večje ljubezni“. A kaker je Jezus njega bolj ljubil, kaker druge apostole, tako je tudi Janez Jezusa bolj ljubil, kaker drugi apostoli, ker je de-

viško serce bolj pripravno kaker vsako drugo, da se razgreje in razplamti v ljubezni Božji. Nadalje, ker je od te ljubezni bolj gorel kaker drugi, prekosil je tudi vse druge v oznanjevanju in priporočanju ljubezni. In ker čisti in pravi ljubezni ne zadostuje, da sam ljubitelj ljubi ljubljenco, ampak želi in si prizadeva, da ga vsakedo ljubi koliker bolj je mogoče, za to je posvetil sv. Janez vse svoje dolgo življenje oznanjevanju ljubezni, ter je s tim zaslužil za vse veke ime apostola ljubezni. Zopet nadalje pravijo sv. očetje in cerkveni učitelji, da ker je bila tolika ljubezen plod njegovega devišтва, so bile tudi vse druge obilne milosti, s katerimi ga je Jezus odlikoval, darovi Božji za njegovo devišтво. — Ako je on edini mej vsemi apostoli v sv. evangeliju imenovan „učenec ljubezni“; ako se je on edini prederznil vprašati božanskega učitelja, kedo bo njegov izdajavec, keterega mu je tudi Jezus pokazal; ako je bil on sam izmej vsih apostelnov in učencev na Kaljvariji z D. Marijo pod križem; ako je Jezus njemu dal za mater svojo mater; ako je on sam zveličarja po vstajenju preobraženega na bregu Tiberijskega jezera spoznal in drugim učencem pokazal rekoč: „Gospod je“; ako je njega prečista Mati Jezusova za svojim Sinom bolj ljubila, kaker vsakega drugega na svetu; ako je on postal evangelist in spisal evangelij, kateri nadkriljuje vse druge evangelije ter mu je sam začetek več vreden kaker vse, kar so od začetka do denes ljudje napisali; ako je postal prerok veči kaker Izaija in Jeremija, kteremu je Jezus razodel nepreštete skrivnosti od tega, kar ima priti do konca sveta; ako je, po velikem čudežu Božjem lepši in čiliši izešel iz kotla vrelega olja, v keterega so ga bili vergli, da v njem izpije čašo, katero mu je Jezus prerokoval (Mat. 20, 22—3) — vse to se ima pripisati njegovi angeljski čistosti.

Nadalje je nedvojbeno, da ne Peter, ne Filip in nobeden izmej apostelnov ni več spoznaval žene, od kar so bili vzeti v apostoljsko službo. Ko so se odrekli vsemu, kar so imeli, da gredo za Jezusom, in bivajoči ž njim in v gledavši se v njega, so hitro pozabili na vse, kar je telesno. Kaker je božanstveni Zveličar nekedaj rekel: „Ogenj sem prišel prinesť na zemljo, in kaj hočem, kaker da se vname? (Luk. 12, 49) — ta ogenj je najprej objel njegove aposteljnec; in kaker napravi ogenj, da zgine erja sè železa in da se to razžari, tako jih je očistil in

otrebil vse smeti in prevstvaril jih v „novo stvar“ (Gal. 6, 15), to je, v nove ljudi, nad katerimi niso imeli živinski nagoni več nobene moči. Na ta način so zapustili oni, ki so bili prej oženjeni, kristijanom zgled, da naj tudi oni, hodeči po njih stezi po priporočilu sv. Pavla (1. Kor. 7, 29) v zakonskem stanu obdržavajo popolno čistost, ako jih Bog sè svojo milostjo k temu pozivlje, ker je to — po besedah sv. Avgušтина, — najizverstniše v zakonu kristijanov.

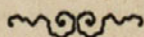
Ko so bili aposteljni po vnebohodu Jezusovem napolnjeni od sv. Duha in ko so se razešli po svetu, oznanjevat vero Kristusovo, pripoveduje se samo, da so napeljevali ljudi k popolnemu življenju, katero je Jezus zaznamoval s čednostmi popolne in večne čistosti, pokorščine in radovoljnega vboštva. Vsi so se trudili, da pridobijo Jezusu popolnih nasledovavcev. To je res tudi o onih, o katerih posebej nič ne vemo, ker niso dospeli do nas stari spomini o njih delavnosti. Mej tem so se poprijemale hitro od začetka dobre duše, plemenitega serca in čustva, svete čistosti in devištva.

O delavnosti poglavarja aposteljniov v Rimu ni treba tukaj govoriti; in kar se tiče posebnega njegovega življenja je zadosti reči, da ga sv. Janez Zlatousti predstavlja kristijanom, kaker „uzor čistosti“, enako, kaker sv. Pavla, Janeza Kerstnika in Janeza aposteljna. Cerkevna zgodovina je nam ohranila spomin o sveti Petronili, katero imenujejo stare knjige hčer sv. Petra, zavoljo tega, ker so apostoli imenovali vse, ketere so spreobrnili svoje sinove ali hčere, kaker vidimo, da nazivlje ravno sv. Peter sv. Marka evangelista svojega sinu. Petronilo je prosil rimski plemič Flak za ženo; ali ko je došel čas poroke, se ni mogla odtergati od devištva. Poprosi ga, da počaka še tri dni. Ta čas je devica prebila v molitvi in postu. Tretji dan, ko je prejela presv. Rešnje Telo, izdahne čisto dušo in odnese v nebesa pred prečisto Jagnje Božje svoje devištvo, v katero se je bila zaljubila po Petrovem nagovoru.

Nekaj moremo reči tudi o sv. Pavlu. Ta Jezusova „izvoljena posoda“ (Gal. 9, 15) to prečisto ogledalo popolnosti, ta skrinja vsih kerščanskih čednosti, ta veliki apostelj, smo že videli, kaj je pisal o čistosti in devištvu. In kar je pisмено učil, to je tudi sè živo besedo priporočal. Premislimo: ko se ni obotavljal govoriti o tej nebeški kreposti pred rimskim poglavar-

jem Feliksom (Dj. ap. 24, 25), s kakšnim navdušenjem je govoril o njej v kerščanskih skupščinah, kjer se je nadejal, da dobro seme njegove besede ne bo palo na kamenje in mej terne. Ko je nekedaj v Ikoniji govoril, kako treba prezirati posvetnost, in kako hvalevredna in lepa je krepost popolne čistosti, spreoberne se neka deklica Tekla na kerščansko vero in od tistega trenutka se odloči živeti v devištvu; in ko so vergli apostola v ječo ali temnico, je dala temničarju vse svoje zlato, da jo pusti k njemu, da jo še bolj podučí. Znano je tudi o sv. Pavlu, ko je bil v Rimu in je tam dve leti oznanjeval kraljestvo Božje, da si ni mogel kaj, da ne bi bil priporočal popolno devištvo. Mej drugimi ga je čula o tem govoriti Aktea, Nero-nova priležnica, ketera je na to zapustila cesarski dvor in se vdala spokornemu življenju. Sv. Janez Zlatousti svedoči, da je cesar zavoljo tega pobesnil in da je bil ta slučaj povod, da je dal Pavla vmoriti.

Spomnimo tudi sv. evangelista Matevža, ki je bil martran ne samo za vero Jezusovo, ampak tudi zavoljo angelske čednosti. Beremo namreč v „brevijarju“ rimske cerkve, da je šel sv. Matevž v Etijopijo in da je tam spreobernal in kerstil nekega kralja in vso njegovo družino s celo tisto pokrajino. Kraljeva hči Ifigenija pa je darovala po nasvetu aposteljnovem svoje devištvo Bogu. Po smerti rečenega kralja je hotel naslednik njegov vzeti Ifigenijo za ženo; ali dekle se ni nikaker hotela odreči devištvu; v tem sklepu jo je poterdil sv. Matevž. Zavoljo tega je dal Hirtak svetnika pogubiti ravno v tem času, ko je na altarju Bogu daroval.

S Kitajskega.

Misijonska sporočila iz pisem p. Petra Baptista Turka.

VIII.

Hunn-se-kan 19. prosinca 1908.

Že je preteklo leto, odkar sem vam poslal zadnje obširneje poročilo iz mojega misijona. Denes sprejmite račun o mojem delu leta 1907. Rad bi vas peljal po vseh svojih potih, koder

sem hodil, pa ne zamerite mi, nimam časa. Že prej sem vam večkrat potožil, kako mi gre terda za čas; mejtem sem dobil še novo breme. Prevzvišeni misijonski škof so mi, vkljub otre-sanju, naložili težavno nalogo foranijskega vikarija. *) Vender se čutim dolžnega položiti račun o vaših darovih.

Po dokončanih duhovnih vajah, meseca svečana, je bila moja prva pot na postajo U-šie, ki je bila že omenjena. Tu sem takrat t. j. po kitajskem novem letu odperl misijonsko šolo, za delj časa, v veliko veselje ondotnih kristijanov. Ker je ljudstvo tod okoli zelo dovzetno za našo sv. vero, se mi je zdelo potrebno, da obernem več pozornost tej postaji. Zraven je bila tudi živo potrebna. Misijonski dom je bil bolj podo-ben hlevu, kaker človeškemu in božjemu prebivališču. Poprosil sem tedaj preč. škofa, naj bi se dom popravil. Takoj so me za to pooblastili. Bil sem vesel; pa ne dolgo. Ko sem hotel imeti za popravo potrebni denar iz misijonske blagajne, so me debelo gledali; češ s polno roko bi še marisigdo, ne samo kerpal, am-pak na novo zidal. Dali so mi le dovoljenje, da se smem lotiti dela, za denarjem naj gledam sam. Res sem gledal in računal, toda nikaker mi ni prav hodilo. Vedno mi je prišlo premalo vun, nigdar preveč; znamenje, da se nisem zmotil. Začel sem vender, zaupajoč na Boga. Parkrat sem moral prenehati. Na koncu leta je le stalo na kraju prejšnjih razvalin, precej čedno poslopje: kapela, farovž, šola in romarska hiša ob enem. Naši daljni kristjani so pravi romarji; kaker pri vas one stare čase, ko še ni bilo železnic. Svoj trud in vaše darove vidim dobro plačane. Ako bo šlo tako dalje, bo treba kmalu misliti na pravo cerkev, kapela bo premajhina. Kajne, če Bog da, se bomo tudi te lotili?

Južni del okraja Či-švej, se tudi živahneje giblje. Pred dvema leti bi bil ondotne kristijane skoro na perste seštel, zdaj je že nad dve sto družin. Katehumeni se še vedno oglašajo. In kako goreči so! Naenkrat so hoteli imeti lastni misijonski dom, da bi na ta način misijonarja večkrat privabili v svoj kraj. Da-siravno niso bogati, so le nabrali mej seboj toliko denarja, da so mogli kupiti na lepem prostoru staro hišo, za misijonsko postajo. Ta gorečnost me je zelo razveselila! Takoj sem jim

*) Je nekako naš dekan; samo da razsežnost ene foranije večkrat pre-sega razsežnost naših škofij.

obljubil pomoč. Zdaj se tudi tam že zbirajo verni in katehumeni v priprosti kapelici, ki jim je za misijonarja. Brezdvojno se spominjajo vseh, ki so jim kakršikoli do tega pripomogli.

Moja serčna želja je zdaj v glavnem mestu čišvejskega okraja, kar najprej, sezidati dovolj veliko misijonsko postajo s primerno cerkvijo in šolami za moške in ženske celega okraja. Za to sem že dobil od škofa dovoljenje in nekaj podpore so mi zagotovili. Takoj sem šel gledat, kje bi se dobil pripraven prostor. Našel sem prav primerne. Z lastnikom sva se bila kmalu dogovorila za primeroma nizko ceno. Toda misijonar še pri kupčiji nima sreče. Pagan se je naenkrat skujal. Ko ga vprašam zakaj, pravi, da se boji maščevanja od strani sosedov, ker z nami sklepa kupčijo. To je bila le hinavska pretveza, kaker sem pozneje spoznal. Ker mi je oni kraj res ugajal, sem ga skušal na drugi način dobiti. Prosil sem premožnega katehumena, naj on v svojem imenu za nas kupi. Hitro sta se zedinila. Ali ravno se je imela narediti kupna pogodba, ko neki hudobni jezik zatrobi paganu, da katehumen ne kupuje za se, ampak za me. Takoj je poskočil s ceno za več, ko še enkrat toliko. Zdaj sem spoznal, da se on ne briga toliko za sosede, ko za svoj žep. Tega je mislil na naš račun malo bolj napolniti. Seveda se je zmotil. Čeravno nerad, sem za enkrat opustil to barantanje, da počakam ugodnije prilike. Kaker slišim je prebrisani pagan že malo ponižnejši postal, ker vidi, da se meni, vsaj navidezno, nič ne mudi. Upam, da vam bom mogel prihodnjič sporočiti o srečni kupčiji. — To so dela in načerti v mojem ožjem delokrogu.

Poleg tega mi delajo enake naprave v moji foraniji mnogo skerbi. Eden misijonar hoče imeti šolo, drugi se pritožuje, da se mu bo stanovanje poderlo. Tretji pravi, da hočejo imeti verni tega in tega kraja svojo kapelo. Same opravičene prošnje! Ali kje naj jemljem? Na kredo kitajec nima vere in ima prav. Kaj naj vzame misijonarju, če ne dobi pričakovane podpore. Par knjig, to je vse, kar je njegovega. Edino kar mi je včasih mogoče storiti je, da se obernem do škofa, če imajo kaj. Navadni odgovor je, da ni mogoče, ker je suša; s pridejanimi dobrimi sveti. Sè sveti pa kaker veste, se delajo lahko lepi načerti, kapele, šole in drugo potrebno pa ne.

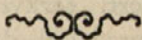
Dozdaj mi je bilo mogoče preurediti le postajo U-petze,

kjer sem potil prvi misijonski pot. Ta postaja se je bila zadnja leta prav lepo razcvela. Število vernih je narastlo na tisoč tri sto. Bilo je treba misliti na povečanje katehumenata in cerkvice. Pervo je zveršil že večkrat imenovani p. Kasijan, moj začasni prednik v novi službi. Drugo je počakalo mene. Prezidavanje je bilo združeno z raznimi težavami. Manjkalo je potrebnega materijala in izvežbanih delavcev. Vender smo v dveh mesecih za silo doveršili, da smo binkošti v novi cerkvi obhajali, ki je precej prostorniša in tudi lepša bo, kedar se popolnoma doverši. Ob enem smo začeli s zidanjem nove postaje v tergu Tsao-čia-ho; ker je ondi veliko vernih in katehumenov. Prepotrebna bi bila večja, dobro vrejena postaja v mestu Či-cou. Enako na sedmih krajih šola. Vse to smo že pozidali v naši domišljiji, gđaj bomo v resnici, nevemo.

Te šole, koliko skerbi nam delajo, dasiravno so tako enostavne. Malo podstrešja proti vremenskim spremembam, en dober katehist za vsako z majhino plačo, to je vse. Njih namen je večinoma le verskega značaja. Kerščanski nauk je edini predmet. Ne rečem povsod. Po osrednjih postajah imajo že vse boljše vravnano, ker imajo izobraženiše učitelje. Pa kaker se kaže, bomo morali vsi na šole večjo pozornost obračati. Vladine preosnove na tem polju nas bodo h temu prisilile. Postala je v tem oziru popolnoma moderna. Ne samo na papirju, kaker mnogokrat, tudi v dejanju kaže, da resno misli. Mnogo mandarinov prav pridno izveršuje njeno voljo. Šole novega kroja se od dne do dne množe. Gdor hoče na njih učiti, mora napraviti državno skušnjo. Samouke je že ta ali oni mandarin brez kruha vergel na cesto. Prvi namen teh šol je zgodnja priprava na vojaški stan. Zato se pred vsem goji raznoverstna telovadba. Ker hočejo imeti novi, državni učitelji večje plače, mora ljudstvo tudi večje davke plačevati; vsi brez razločka, če ima gdo kakega sinu v šoli ali ne. Zato se kar ne morejo sprijazniti s temi novotarijami. Toda ni dvojbe, da se bodo počasi morali. In s tem moramo mi računati. Snovati bomo morali šole, kjer se ne bo poučevalo le najpotrebniše, kerščanski nauk, ampak tudi kaj drugega potrebnega ali vsaj koristnega. Drugače bi nas znali kitajci prehiteti.

V preteklem letu sem kerstil nekaj nad pčdeset paganov. Poleg teh še pet in dvajset paganskih otročičev, ki so bili v

nevarnosti, da jih prej smert pograbi, predno dosežejo to milost. Zdaj so razun enega ali dveh že vsi v nebesih. Še bolj prepričan sem, da tam ne bodo pozabili na me. (Konec prih.)

Papež Pij X.

P. B. M.

II. Kapelan v Tombolu.

Dne 18. septembra l. 1858 je bil bogoslovec Jožef Sarto s svojimi tovariši iz treviške škofije v mašnika posvečen. In koj sledeči dan, ki je bila tisto leto tretja nedelja v mesecu in je bil torej Žalostne Matere Božje praznik, je pel v rojstnem kraju svojo novo mašo.

Kmalu nato je nastopil svojo prvo duhovniško službo kot kapelan tomboljski. Tombolo je vas v bližini Kasteljfranka na jugozahodni strani tega mesta. Župnija tomboljska ni razsežna, v četerti ure zložno prideš od središča, kjer je cerkev, do njenih skrajnih meja. V ti župniji, mej priprostim vernim kmetiškim ljudstvom, se je pričelo torej delovanje mladega kapelana, ki je že tedaj razodeval, da hoče prenoviti vse v Kristusu. Kot zvesta družica ga je povsodi, v šolo, na leco, v spovednico, k bolniški postelji, spremljevala nevtrudljiva gorečnost. Spovednik je bil jako priden. Ranega vstajanja od mladosti vaje, je zahajal zgodaj v spovednico. Ko je nekdo opazil, da si gospod kapelan zjutraj sam odklepa cerkev, in se je temu čudil, češ, čemu opravlja posel cerkovnikov, je dobil odgovor: „Naj dobri starček le še malo pospi; ko bom star ali bolan, bom ostajal v postelji delj časa tudi jaz“.

Ker župnik Konstantini ni bil terdnega zdravja, ampak pogostoma bolehav, se je kapelan Sarto postrežljivo ter rad ponudil, da mu prevzame kako delo in opravilo. Priganjala ga je k temu tudi hvaležnost, ker je bil našel v gospodu župniku očetovskega prijatela. Kostantini je bil verlo izobražen in mož bogate skušnje. Njegova prijaznost je bila torej neprecenljive vrednosti za mladega kapelana. Še pozneje je večkrat hvaležno rekel, da se je naučil v Tombolu več kaker v bogoslovnici.

Zlasti se je izuril v poljudnem govorništvu, pridobil si lehkoto v izrazu ter jedernatost v osnovi pod vodstvom in po prizadevanju Konstantinija. Za poskušnjo je moral namreč v začetku nekaj časa pred njim v zaperti cerkvi pridigovati. In v vseh pridigah je moral mariskaj predelati, da, enkrat mu je župnik kar celo pridigo raztergal. Ker je bil mladi kapelan podučljiv in poterpežljiv je kmalu zaslovel kot izversten poljudni pridigar. Za slavnostnega govornika so ga ob izrednih slovesnostih tudi župniki sosednjih krajev radi klicali; imenovali so ga v šali le „kapelana kapelanov“ (cappellanus de cappellanis).

Svoj prosti čas je mladi gospod hasnovito porabljal. Večino ga je prebil v učenju, zlasti sv. pisma ter spisov cerkvenih učnikov. V „večerni šoli“, ki jo je vstanovil, je učil odrasle, ki niso znali brati. Neketere šolarje pa je po zgledu svojega dobrotnika Fuzarinija, pripravljaval vsako leto za gimnazij.

Vse v Tombolu je visoko čislalo „gospoda Jožefa“, ki se je v šoli pri verskem poduku znal ponižati do otroškega mišljenja, in bil otrok z otroci, ki je na prižnici bil izversten učenik, v spovednici moder duhovni zdravnik, ob bolniški postelji pa angelj-tolažnik, ki je pri svojih pičlih dohodkih vbozim z miloščino pomagal, tako, da je kot novo imenovan župnik z dolgovi zapustil Tombolo.

III. Župnik v Saljcanu.

Ena izmej imenitniših žup treviške škofije je Saljcano (Salzano), ki šteje okoli 2600 duš. Živahni in vender miroljubni, razumni pa dobri in delavni prebivavci, večinoma kmetje, mnogo občejuje z bližnjimi Benetkami, kamer prinašajo svoje pridelke na terg. Več ko 200 ženskih pa ima zaslužek v domači sviloprejnici. V ta kraj je prišel 13. julija l. 1867 tomboljski kapelan Sarto za župnika. Kmalu po prihodu je ko dober pastir obiskal vse svoje verne ovčice na domih ter si s tem pridobil serca. Od kraja mu namreč niso bili naklonjeni. Čutili so se razžaljene, da jim je poslal škof le kmetiškega kapelana, mejtem ko so imeli prej že dohtarje sv. pisma in profesorje bogoslovja za župnike.

Tu le nekaj značilnih črtic iz življenja mladega gospoda ko župnika.

Pred vsem čujmo, kako važnost je pripisoval kerščanskemu

nauku. H temu je vabil svoje ljudi: „Opustite raji večernice, h kersčanskemu nauku pa pridite!“

Vpeljal je v majniku šmarnice, pobožnost, ki je bila tedaj, kaker drugod, tako tudi v Italiji še malo razširjena. Ob ti priliki ni pridigoval, ampak bral.

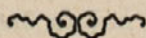
Postavil je nov križev pot. — Prijatelj lepega cerkvenega petja in sam glasbeno izobražen, je podučeval mladeniče v petju za mašo in večernice. —

Vstanovil je v župniji posojilnico. —

Leta 1873 je razsajala nekaj časa tudi v Saljcanu kolera. Župnik je bil tedaj skoraj noč in dan na potu. Zdaj „z Bogom“ k bolniku, zdaj z mrtvim h pogrebu. Pogrebi so bili navadno po noči. Po merliča je hotel priti vedno na dom, da vsaj s tem olajša žalost domačim. — Neke pogrebce, ki z mrtvim niso dovolj dostojno ravnali, je zapodil z besedami: „Vi niste vredni, da bi služili pri delu vsmiljenja“. — Enkrat je prišel po merliča v neki oddaljen kraj. Ljudje so bili skoraj vsi na polju; le trije moški so bili pripravljeni, da bi nosili merliča. Župnik odmoli, in potem stopi sam ko četerti k nosilu. — Nekega dne čuti v sebi znamenja kolere; ali naprošen je bil, da bi imel drugo jutro praznično pridigo v neki cerkvi v Benetkah. Kaj stori? Zvečer izpije kozarec vode z melisnim sokom, drugo jutro pa čašico koliker mogoče vroče kave, in potem hajd v Benetke. In imel je tam eno svojih najlepših pridig.

Devet let, od 1858 do 1867, je bil Sarto kapelan v Tombolu, devet let je bil nato tudi župnik v Saljcanu. Dohodki te župnije, okoli 4500 lir na leto, so bili lepi in njegove tri sestre, ki jih je bil k sebi poklical, so mu spretno in varčno gospodinjile; vender čez devet let Sarto pri odhodu ni imel premoženja, ampak dolgove. Je li zapravljal? Sam za se ni imel skoraj nobenih potreb. Kam pa je zginil denar? V radodarnosti in postrežljivosti je šel predaleč. Vsako leto je bil župnik prvi, ki je spravil poljske pridelke, da je berž dobil kaj denarja — za miloščino. Enkrat je iz enacega namena prodal celo konje in voz. Zgodilo se je, da je zdaj ta, zdaj oni prišel po voz, ali konja, ali po kako drugo reč na posodo, in vsaki je dobil. — Po kakem imenitnišem pogrebu so berž prišli vbogi, češ, zdaj ima gospod župnik zopet denar, zdaj je čas! In župnik je delil, dokler je imel. — Neki večer ga obišče prijatelj-duhovnik ter prenoči

pri njem. Drugo jutro reče sestra Rozina na tihem temu gospodu: „Jožef ima zdaj denar, potreboval bi pa platna za perilo. Denes pride prodajavec s platnom. Prosim, pregovorite ga, da ga kupi“. Ko potem res pride tisti prodajavec, ga hoče Sarto na kratko odsloviti, češ, da zdaj ne potrebuje nobenega platna. Gospod gost pa pomigne prodajavcu, začneta meriti platno, in potem reče: „Toliko in toliko metrov — toliko in toliko denarja. Gospod Jožef, plačaj!“ In gospod Jožef se je vdal. Sestra Rozina pa je rekla: „Prav, sicer ne bi bilo ne platna, ne denarja!“

H vzbujenju tretjega reda sv. Frančiška na Slovenskem.

H vzbujenju tretjega reda! Kako to? Ali mari spi? Ne! Vzbuja se. Kako to mislimo, se bo kmalu pokazalo. Prej pa se nam zdi potrebno, nekoliko ponoviti, kar smo pisali nedavno v 12. zvezku 21. tečaja pod naslovom „Slovenski tretji red in „Cvetja“ 22. tečaj“. Morda tistega spiska niso brali vsi naši sedanji naročniki in kateri so, morda so že pozabili nanj; spis pa je bil važen, ne le za tisti čas, temuč je tudi za zdaj in za vse nadalje važen, in ne le za „Cvetje“, temuč tudi za ves slovenski tretji red. Berite ga torej, kateri ga še niste, in kateri ste ga, berite ga še enkrat, in potem premislite in storite, kar spoznate, da bo prav. Tu so poglobitni stavki tistega spisa:

„O tretjem redu in njegovem pomenu za poboljšanje človeške družbe smo v „Cvetju“ že toliko pisali, da bi bilo težko še kaj povedati, kar ne bi bilo povedano že v tem ali onem tečaju. Ali sè slovenskim tretjim redom, moramo žalibog reči, da se iz toliko tečajev „Cvetja“ človek vender ne more prav seznaniti. In vender bi se smelo misliti, da bi imel biti slovenski tretji red kaker družina zase, velika družina seveda, tako velika, da pač ni mogoče, da bi se mej sabo vsi osebno poznali; ali po imenu naj bi poznali vsi vsaj posamezne skupščine sè svojimi podružnicami, kaker tudi predstojnike skupščin in njih podružnic. Mikavno bi bilo vedeti nadalje, kedaj se je ta ali ona

skupščina ali podružnica vstanovila in kako se je v nji v teku časa razvijalo redovno življenje; kedaj imajo shode in kako se veršijo; kateri so bili prejšni predstojniki, koliko udov šteje sedaj, koliko jih je vmerlo; koliko je mej njimi moških, koliko više izobraženih svetovnega stanu? Koliko naročnikov „Cvetja“ šteje skupščina ali podružnica; ketere druge dobre časopise naročajo in bero? Ali se sicer v kaki reči posebno odlikujejo in kaj bi bilo želeti, da se še stori in doseže?

Ena ali druga skupščina je bila sicer že ob svojem času lepo popisana v „Cvetju“; sploh pa moramo pač reči, da je „Cvetje“ skozi ves čas svojega izhajanja, da bi se bilo moglo, kaker bi bilo rado, lepo razcvitati, precej pogrešalo nekoliko toplejšega vetriča, nekoliko prijazniših sončniših dni, ne sebi in svojemu vertnarju v čast, temuč svojim bravcem, zlasti ravno samemu slovenskemu tretjemu redu v korist in veselje.

„Cvetje“ je, koliker vemo, najstariši tretjeredni časopis mej vsemi Sloveni; za njim so prišli poljski in hervaški, pred malo leti tudi češki — „Serafinské Květy*)“ — in kako živahno gibanje tretjega reda češkega se zercali v tem mladem časopisu! Kako zaostali smo mi v primeri ž njim! Zgenimo se torej; nekoliko več bratovskega občevanja ter mejsebojnega spoznanja tudi pri nas! Izvedimo, koliko nas je, koliko otrok šteje mej Slovenci sv. Frančišek, in kaj počnejo! Želimo torej nekak, kar se da, natančen pregled stanja tretjega reda na Slovenskem; želimo nadalje, da bi se nam sproti poročalo vse, kar se tiče tretjega reda v raznih skupščinah in podružnicah po naši domovini; želimo naposled, da bi se tudi število naših naročnikov kaj pomnožilo. Naj pomisli dobro vsaki tretjerednik, vsaka tretjerednica, ki zna brati, da je „Cvetje“ edini redovni časopis slovenskih udov tretjega reda, keterega naročati in brati in na vsak način po svoji moči podpirati, mora biti vsem častna dolžnost. Ne moremo si misliti, da bi bil pravi tretjerednik, komer „Cvetje“ ni mari; ne moremo si misliti, da bi bili v resnici naši prijatelji ljudje, ki se za naše trudapolno prizadevanje malo ali nič ne menijo“. — Tako smo pisali leta 1904.

Priznati moramo zdaj, da te naše odkritoserčne besede niso bile čisto brez vspeha, kaker priča naslednji, 22., tečaj

*) Pozneje smo izvedeli, da je izhajal že prej neki drugi tretjeredni list v češkem jeziku, ki je pa menda prenehal.

„Cvetja“. Ali o popolnem vspehu, kaker smo si ga mislili in želeli, ne moremo govoriti; celo nasproti, moramo reči, kmalu je spet vse nekako zadremalo, zaspalo! — Ali drugod je mej tem tretji red lepo napredoval. Zlasti so na Tiroljskem lansko leto začeli izdajati poseben časopis za ravnatelje in sploh za duhovnike tretjerednike in o priliki občnega avstrijskega katoliškega shoda na Dunaju je bilo tudi nekako mejnarodno zborovanje tretjega reda naše države. In kaker se dandanašnji Dunaj po pravici sme imenovati najzavedniše veliko katoliško mesto na svetu, tako se je ob tisti priliki tudi dunajski tretji red pokazal ko lep zgled vsem tretjerednim skupščinam. Posebno se je tam povdarjala potreba organizacije, kakeršno imajo imeti skupščine po vodilu in obredniku.

To potrebo smo vže davno tudi mi zaterjevali; ali večinoma menda brez vspeha. Za to nočemo nikomer nič očitati, razmere so bile pri nas take, da se je bilo težko ali nemogoče lotiti. Naša beseda, ki se ni opirala na nobeno skušnjo, tudi ni mogla imeti tiste veljave, kaker beseda mož, ki so prej sami storili in dognali, kar so na to drugim priporočili. Sicer pa menda mora že tako biti, da smo Slovenci posnemavci Nemcev (in kolikor toliko Čehov); o, da bi jih posnemali le v dobrem!

Reč, o kateri govorimo, je po našem prepričanju dobra, zato se je veselimo, če tudi je ni sprožila naša, temuč nemška beseda, nemški zgled. Ali kaj pa se je vender zgodilo in kje? boš nepoterpežljivo vprašal, dragi bravec. Odgovor je na kratko ta: V dveh izmej poglavitnih tretjerednih skupščin na Slovenskem, mariborski in ljubljanski se je vpeljala vredba, kakeršna ima biti po vodilu in obredniku, izvolilo se je predstojništvo moškima, v Mariboru tudi ženskemu odseku. Dotična dopisa naj stojita tu po versti, kaker sta se nam poslala.

Vč. p. Filip Benicij, ravnatelj in obiskovavec III. reda v Mariboru nam piše 15. sušca t. l.

Dne 1. majnika leta 1864 so se v Mariboru frančiškani naselili. Dne 12. junija 1864 je bil v Mariboru prvi v tretji red sv. Frančiška sprejet Anton Mohr, samostanski hlapec, rojen 17. majnika leta 1820, umerl 22. februarja 1901 v našem samostanu. Prvi ravnatelj 3. reda v Mariboru so bili P. Gelazij Rojko. — Do sredine meseca marcija 1908 je bilo tukaj vpisanih 14.197 udov 3. reda. Od teh je 2016 že pokojnih, 184 pa

takih ki so ali sami izstopili, ali so bili izključeni, ali pa so v katero drugo skupščino prestopili.

Pri mesečnem shodu dne 6. I. 1908 sem oznanil, da namerjam vvesti organizacijo naše skupščine za župnije: stolno, frančiškansko in Sv. Magdalene. Za bližnje župnije: Sv. Križ nad Mariborom, Kamnica, Jarenina, Sv. Peter, Sv. Barbara, Hoče, Slivnica, Sv. Janž na Dr. p. že imam posebne zapisnike, ali pa jih še pripravljam. Do praznika sv. Jožefa se naj oglasijo udje treh mariborskih župnij pri ravnatelju tretjega reda, da se napravi naslovna knjiga (Adressenkatalog) in pa abecedni seznam listov za 3. red (Zettelkatalog).

V nedeljo po prazniku sv. Jožefa sklicem izreden shod 3. r. samo za tri mariborske župnije v kapelici sv. Frančiška. Pri tem shodu bom imenoval predstojništvo za moško in predstojništvo za žensko skupščino na tri leta. Po preteku treh let se bode predstojništvo volilo.

V načertu imam tako-le:

Predstojništvo 3. reda sv. Frančiška mariborske moške skupščine:

1. Ravnatelj (Direktor): P. Filip Benicij, mašnik 1. r. sv. Fr.
2. Predstojnik (Minister, Vorstand): Matevž Rajšp, nadučitelj v pokoju.
3. Namestnik (Kustos, Stellvertreter): Jakob Nedeljko, mežnar.
4. Svetovavci (Definitoren, Diskreten):
 - Janez Dervajnshek, viničarski sin, za okoliško občino Leitersberg, frančiškanska župnija.
 - Frančišek Jager, delavec, za okoliško občino Karčevino. stolna in frančiškanska župnija,
 - Jožef Šerbela, delavec, mesto, III. okraj (Berink), frančiškanska župnija.
 - Karl Rath, c. kr. stotnik, za mesto, II. okraj, frančiškanska župnija.
 - Jožef Macuh, krojaški mojster, za mesto, I. okraj, stolna župnija.
 - Anton Steinklauber, stavbinski tehnik, za mesto, IV. okraj, stolna župnija.
 - Anton Pinter, železniški čuvaj v pokoju, za mesto, V.

okraj in okoliške občine Pobrežje, Tezen, Radvanje, župnija Sv. Magdalene.

Matevž Zupančič, posestnik, za okoliško občino Studenci, župnija Sv. Magdalene.

Predstojništvo 3. reda sv. Frančiška mariborske ženske skupščine.

1. Ravnatelj (Direktor): P. Filip Benicij, mašnik 1. reda sv. Fr.
2. Predstojnica ali mati (Mutter): Marija Štupca, učiteljska vdova.
3. Namestnica (Assistentin): Julija Muraus, perilja.
4. Svetovavke (Diskretinnen): Marija Krajnc, viničarska hči za Leitersberg.

Marija Bračko, šivilja, za Karčevino,

Jožefa Šerbela, perilja, za III. mestni okraj.

Antonija Štupca, učiteljeva hči, za II. mestni okraj.

Alojzija Fuchs, poštnega urednika žena za I. mestni okraj.

Elizabeta Kočijaž, prodajavka, za IV. mestni okraj.

Marija Pinter, žel. čuvaja žena, za V. mestni okraj in za Pobrežje, Tezen in Radvanje.

Jožefa Martin za Studence.

Te službe so po brošurici: „P. Honorius Rett, O. F. M., Die gute Drittordensgemeinde. Als Manuskript für die Wiener Gemeinde gedruckt, daher Nachdruck u. Übersetzung etc. nicht gestattet“. Jaz pa imam pismeno dovoljenje: „Bitte nachzudrucken, was Hochw. wollen“.

Takó poročilo iz Maribora. Iz Ljubljane pa nam je pisal vč. p. Ernest Jenko. ravnatelj in obiskovavec tamkajšne skupščine, perve dni meseca malega travna t. l.:

„Vedno in vedno se povdarja, da so mesta tisti nesrečni kraji, kjer gine ljubezen do sv. katoliške cerkve, kjer hira in umira tudi prava ljubezen do bližnjega, kjer peša in pojema sv. vera in vse očividno pada v pogubno versko brezbriznost. In kako ne? Saj se ravno po mestih sploh plodi, širi in šopiri odpad od Kristusa, da, celo popolni brezverski materijalizem!

Toda iz temé se že sveti semtertja prijazna luč! In kedo bi mislil? tudi v središču slovenskem, Ljubljani, se že dani, že

boljša! Ali zahtevaš dokazov, dragi bravec? Dovolj jih imamo. Za denes povemo le enega, možem in mladeničem vse slovenske domovine v zgled in spodbujenje. Dne 16. februarja t. l. se nam je po mnogem prizadevanju z božjo pomočjo posrečilo sestaviti v ljubljanski skupščini III. reda sv. Frančiška odbor moških tretjerednikov.

Pravim moških tretjerednikov! O takem se do sedaj žalibog, ni še ničesar ali prav malo slišalo po naših krajih. Kaker ponižne vijolice, skrite v travi in germičju, so tudi ljubljanski moški tretjeredniki živeli neznani, sami zase, in nikogar ni bilo, ki bi jih bil poiskal in združil v navdušeno pogumno četo vojakov Kristusovih. Tretjemu redu se je za to vedno očitalo, da je le preprosta bratovščina ali res ali samo na videz pobožnih ženskih.

Od sedaj mora nehati to očitaje, ali bolj prav rečeno, zaničevanje, nehati mora tudi pri nas, kaker je nehalo po drugih naprednih katoliških mestih. V resnici, kedor zaničuje tretji red, ta mora zaničevati sv. Frančiška, ki ga je vstanovil, tistega Frančiška, ki ga časti dandašnji ne le vsa katoliška cerkev, temveč tudi ves učeni in izobraženi nekatoliški svet, kaker komaj keterega družega svetnika ali velikega moža vesoljne zgodovine.

Kedor zaničuje tretji red, ta zaničuje modrega velikega papeža Leona XIII., njega prenovitelja, ki ga je priporočil svetu, ko najboljšo rešitev znanega socialjnega vprašanja; ta zaničuje tudi dva velika Pija, IX. in X., oba uda III. reda. Kedor zaničuje papeža, pa zaničuje cerkev, ketere poglavar je, zaničuje Kristusa, zaničuje Boga po besedah zveličarjevih: „Kedor vas zaničuje, mene zaničuje, in kedor zaničuje mene, zaničuje očeta, ki me je poslal“. (Luk. 10, 16.) —

Verni in razumni slovenski možje in mladeniči mesta Ljubljane in nje bližne okolice niso mej takimi zaničevavci; oni so prepričani, da je tretji red sv. Frančiška za nje večja čast, ko francoska častna legija, ali kateri koli častni red, ki se komu ko zlata zvezda na persih sveti. Koga ne bi veselilo, ko vidi in sliši, s koliko gorečnostjo, s kolikim navdušenjem se oglašajo v Ljubljani v tretji red možje in mladeniči, hoteč iti v boj proti vsem, ki se vpirajo Bogu, ki se ogiblajo cerkve, ki se branijo

resnice in pravice, v boj ne s puško ali sabljo, ne s kolom ali psovanjem in obrekovanjem, temuč z dobrim zgledom lepega kerščanskega življenja in neprestrašenega spoznavanja Kristusa in njegove cerkve vselej in povsod.

Upanje v boljšo prihodnost nas navdaja, ko vidimo toliko navdušenje katoliških mož in mladeničev tudi iz omikaniših krogov, iz boljših družin. Res, takih celih katoliških mož, takih značajnih mladeničev potrebuje sedanji čas. Ostanite torej stanovitni, vi zavedni tretjeredniki ljubljanski! In z lepim zgledom in prijazno besedo privabite še druge, ki se nam do sedaj še niso upali pridružiti. Sprijaznili, seznanili se bomo in prepričali kmalu, da moremo ko sinovi sv. Frančiška že tukaj lažje doseči pravo srečo, ki po nji hrepeni vsako nepokvarjeno človeško serce, tamkaj pa večno zveličanje pri ljubem Jezusu, ki mu je bil mej vsemi svetniki najpodobniši naš oče sveti Frančišek Asiški.

Dragi bravec, meščan ljubljanski, pervega, največega in najlepšega mesta slovenskega, ki ima dajati v vseh rečeh vsem Slovencem najboljši zgled, ali se ne upaš pridružiti tudi ti tretjemu redu sv. Frančiška? Ali, ako si že vstopil, ali se sramuješ očitno se pokazati tretjerednika? To ne bi bilo lepo, to ne bi bilo moško, to ne bilo junaško! Oserči se torej, pridi, pokaži se! Ne boš osamljen. Vže te čaka zaveden in vnet odbor pogumnih katoliških mož in mladeničev raznih stanov in raznih župnij ljubljanskega mesta. Glej, tu imaš imenik novoizvoljenega predstojništva moške skupščine III. reda v Ljubljani. Za tri leta so bili namreč izbrani sledeči gospodje:

za predstojnika: Tomaž Eržen, c. k. poštni nadkontrolor v p.,

za namestnika: Karolj Pirc, c. k. davčni opravitelj,

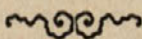
za tajnika; Valentin Premek, nadstrojnik v tiskarni,

za blagajnika: Pavel Velikoverh. tergovec in posestnik,

za svetovavce: za župnijo sv. Nikolaja: Ivan Železnikar, tergovec, Peter Bizjak, mizar; za župnijo Marijinega oznanjenja: Karolj Pollak, tovarnar, Karolj Dostal, tapetnik, Matevž Bašelj, zasebnik, Janez Zorman, tergovec, Filip Poharec. delavec; za župnijo sv. Petra: Ivan Černič, tergovec, Anton Žnidaršič, ključar, Jakob

Gerčman, barvar, Frančišek Karpe, posestnik, Anton Kugovnik, posestnik; za župnijo sv. Jakopa: Janez Dolinar, zasebnik, Valentin Žontar, zasebnik; za župnijo Ternovo: Peter Pavlin, posestnik, Alojzij Pittaro, delovodja.

Zgled vam je dan. Torej le na dan, na svitlo, na delo verli, dobromiselni možje in mladeniči vse naše slovenske domovine! Združite se v pogumno bojno četo v tretjem redu sv. očeta Frančiška, redu papeža Pija IX., papeža neomadežanosti spočetja blažene Device Marije, v redu papeža Leona XIII. velikega prijatelja vseh Slovenov, v redu papeža Pija X., našega sedanjega odločnega svetega očeta, ki kaker žareč ogenj čisti vero katoliških narodov, še letos, v jubilejnem letu njegovem, združimo se in zmaga bo naša!

Na znanje tretjerednikom v koperski okolici.

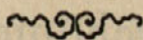
Bog Vam je poslal vnetega voditelja g. kaplana Volka, in Bog Vam ga je kmalu vzel, tako da ste ostali, kaker ste bili prej... ali ne dolgo časa.

Komaj so odšli ljubljeni g. Volk v Dolino, ponudili so se precej za voditelja tretjega reda preč. g. Jakob Čemažar, župnik koštabonski, odlični, sloveči pridigar.

Za naprej bodo oni imeli v Koštaboni vsako pervo nedeljo meseca shod, in začeli ž njim vže 3. majnika, in sicer po popoldanski službi božji. Pomudite se dragi tretjeredniki v Koštabono, kjer boste lahko zjutraj pristopili tudi k spovedi in sv. obhajilu.

V Ospu in Predloki ostane kaker je bilo.

P. H. R.

Zopet slovenski misijon v Terstu.

Zadnje tri dni marcija in prvih pet v aprilju so imeli Slovenci v cerkvi sv. Jakoba sv. misijon. Župnija sv. Jakoba

je večinoma slovenska in naseljena z raznimi delavskimi stanov. Zato je bilo mogoče obhajati misijonske pobožnosti le zgodaj zjutraj in bolj pozno zvečer. Čez dan so opravljali tisti, ki so imeli čas, sv. spoved. Obhajanih je bilo v tistih dneh okroglo tri tisoč. Z ozirom na obilno število slovenskih prebivavcev te župnije, ki šteje 40.000 duš, je število obhajanih zelo pičlo, a glede na mlačnost mnogih, na delavske razmere in zapreke in na to, da je bil tam le eden misijonar, je število tri tisoč vendar le veliko.

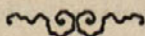
K pridigam in drugim pobožnostim jih je zjutraj bolj malo prihajalo, zvečer je bila cerkev skorej vsaki dan, razen prvih dveh, blizu polna poslušavcev. Zadnji dan ni bilo v veliki cerkvi nobenega prostora praznega.

Misijon dvem verstam ljudi ni vgajal; onim Slovence, ki za cerkev ne marajo, in pa zagrizenim narodnim nasprotnikom, ki Slovencev ne morejo terpeti. Eden od teh, osemnajstletni dečak, ki dobiva svoj kruh in zaslužek ravno od cerkve, se je hudoval nad slovenskim misijonom in se je zelo neolikano izrazil, da bi bilo najbolje vreči bombo mej naše ljudi, keder jih je največ v cerkvi. Tudi to se pisavcu teh verstic, ki je bil pri tem misijonu pričujoč, ni dopadlo, da so ravno v tjednu misijona začeli delavci poslani od županstva postavljati oder v cerkvi in so zabijali žreblje in železje v tramove in deske, da je bilo ropota in vpitja veliko preveč. Spovedovanje je ta stvar gotovo zelo motila. V tjednu misijona za Italijane bi se kaj takega gotovo ne godilo.

Misijona so se posebno mladeniči zelo pičlo vdeleževali. Vzrok temu so strasti, katerim so vdani in pa slaba vzgoja in zapeljivi zgledi tovarišev in večkrat lastnih starišev.

Slovenci v Terstu naj bodo prepričani, du jih more tudi v narodnem oziru ohraniti le sv. vera Jezusova in njegova cerkev.

P. S. Z.

Drobtinice.

P. H. R.

Kje so moje zasluge?

Nekega dne je sv. Bernard občutil jako veliko maloserčnost; jako potert je bil.

Hudobni duh ga je skušal pripraviti v obupnost. „Bernard, mu prigovarja, Bernard, ti upaš da boš šel v nebesa, ti vboga stvar? Kje so pa tvoje zasluge, za tako veselje in veličastvo?“

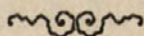
Svetnika niso vznemirile te besede; kar pogumno odgovori skušnjavcu:

„Res, da sem popolnoma nevreden nebeškega kraljestva; res, da si ga sam od sebe nigdar nisem zaslužil, niti si ga bom kedaj zaslužiti mogel, vendar ga pri vsem tem upam, ker je dobrota božja neskončna, ljubezen božja nezmerna, in neomejena miloserčnost božja.“

Jaz upam večno zveličanje v nebeškem kraljestvu, ker ga je za me zaslužil Jezus Kristus“.

Gdaj sem zadovoljen?

1. Ako sem tam, kjer me Bog hoče;
2. Ako hočem to, kar on hoče;
3. Ako sem to in terpim to, kar on hoče.

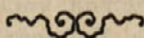

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo rajni udje 3. reda skupščine goriške: Filomena (Marija) Maniaco iz Gorice, Anton (Frančišek) Sviligoj iz Medane; rajni šolski sestri 3. reda sv. Frančiška v Mariboru, M. Ksaverija Lipovšek, † 20. jan. 1908 v Celju in Mr. Leonija Rupnik, † 2. apr. 1908 na Kamnici.

Dalje se priporočajo v pobožno molitev: Miloserdnica M. Z. iz Zagreba v duhovnih zadevah; tretjerednik Franc (Avguštin Marija) Hrastnik, ki namerja romati v Lurd, za pomoč v dolgi že 20letni bolezni, ki je po človeški sodbi neozdravljiva; neki bolan učitelj za vdanost v voljo božjo in dušno zveličanje; neka deklica Marijine družbe za zdravje in da bi mogla vstopiti v samostan; neka družina, da bi ji Bog pomagal v hudih stiskah; neki zapuščen bolnik; neki ljudje, ki se sovražijo, da da bi se spravili; nekdo za potrebni živež; neki človek v Ameriki za zdravje; nekdo za srečo v zakonu; nekdo za zdravje bolne matere in zveličanje ranjkega očeta; neki drugi dobri

nameni; neka tretjerednica priporoča svoja dva brata, da bi se poboljšala, svojo mater, da bi ji ozdravela noga, da bi mogla hoditi v cerkev, svojo sestro, da bi se rešila terganja po životu; neka tretjerednica, da bi nazaj dobila, kar je zgubila; M. S. priporoča svojega sinu, da bi se varoval hudobnih ljudi, ki hočejo prepir narediti v hiši; neka tretjerednica za pomoč božjo v mnogih potrebah in težavah; neka oseba, da bi se neko premoženje rešilo domačim v prid; neka tretjerednica priporoča svojo sestro, da bi ji Bog vzel iz serca hrepenenje po nekem malopridnem mladeniču; nekedo iz Šentjurja ob juž. žel. priporoča sebe in svoji dve sestri, da se jim poverne dušni mir in telesno zdravje in da bi zadobil tudi prejšnje veselje do svojih dolžnosti; F. Ž. iz Č., ki leži bolna že več tjednov, se priporoča za zdravje in v še neki drugi potrebi; neka oseba v raznih dušnih stiskah; neka žena od Noveštifte priporoča sebe, svojega moža, otroke in vse domače za zdravje, sveti mir in blagoslov božji, tudi za blagoslov pri domači živali in v več drugih dobrih namenov; neka tretjerednica za zbranost pri molitvi in vedno spolnjevanje volje božje; druga tretjerednica za pravo poterpežljivost in mir serca itd.; nekedo za pravo spoznanje, dobro dolgo spoved in dušni mir, priporoča tudi svoje stariše za zdravje in srečo pri živini; T. K. na N. v. priporoča neko družino za edinost, neko osebo za dušni mir, mater nekega dobrotnika in rejenca.

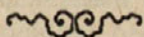
Zahvala za vslišano molitev.

Iz Kamnegorice 20. aprila 1908.

Moja žena je bolehalo dve leti na hudi bolezni v trebuhu. Iskal sem pomoči pri raznih zdravnikih, a vse zaman. Slednjič sem vprašal za svet posebno izurjenega zdravnika, ki mi je pa nasvetoval bolnišnico. Storil sem po tem nasvetu; mej tem pa opravljal devetdnevno k presvetima Sercema Jezusovemu in Marijinemu. Dnevi žalosti in skerbi so bili to, ali tolažilo me je terdno zaupanje do presvetih Serc. Operacija se je tudi res posrečila, dasiravno je bila ena najtežjih; odrezali so ženi 60 cm črevesa in dve gobi. Sedaj je zdrava in lahko opravlja vsa svoja dela.

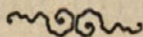
Janez Kapus.

Dalje naznanjajo svojo zahvalo: Marija Gorenšek pri Novi cerkvi pri Celju za zboljšanje obolelih oči in ozdravljenje domače živali; Antonija Kovačič na Noričkem verhu pri Radgoni za pomoč božjo v hudih stiskah in potrebah; A. K., da je bolna oseba, ki se je vpirala prejetju svetih zakramentov, pozneje jih prejela in vdana v voljo božjo in skesana vmerla.

Za kitajski misijon

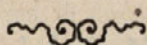
so poslali v Kamnik: Marija Smrekar za deklico (Marija): 25 K, Valentin in Katarina Laznik: 4 K; v Trstu so darovali: neimenovana: 12 K, Ivanka Štekelj: 2 K, N. N.: 2 K, Angela Rogelj: 2 K, Alojzija Petkovšek: 1 K, Pepina Pirih: 2 K, Agata Perhavec: 1 K, Marija Flego: 2 K, N. N.: 1 K, Marija Žeja: 3 K, N. Valentin: 10 K, Ivanka Gajetta: 1 K, Marija Višnjevec: 1 K, Marija Lavtižar: 2 K, M. N.: 5 K, M. T.: 3 K, neimenovana: 100 K.

„Naše vžigalice“.

Naša ljudska organizacija ima svoje vžigalice. Založila jih je „Slovenska kerščanskosocijalna zveza“, ki bo čisti dobiček dala obmejnim Slovincem. Posebno važno je pri teh vžigalicah, da ves čisti dobiček gre za naš skupni namen, ne pa v žepakega založnika. Vsakogar izmed nas je zato častna dolžnost, da rabi odslej le te naše vžigalice, ki se dobivajo povsod v dosedaj mej nami običajnih oblikah. Ob enem naj bodo te vžigalice tudi vidno znamenje vseh naših somišljenikov. Spoznali jih boste po napisu „V korist obmejnim Slovincem“ in po dveh v bratsko pomoč segajočih rokah, ki oklepajo slovensko trobojnico. Slovenski možje in fantje, slovenske žene in dekleta, skerbite, da prodro te naše vžigalice v zadnjo gorsko kočico, osvojite jim serca vseh, vznemite ž njimi ogenj bratskega domoljubja. Zahtevajte naše vžigalice „V korist obmejnim Slovincem“ v vseh prodajalnicah, v vseh tobakarnah, v vseh go-

stilnah! Naj ne bo našega somišljenika, naše somišljenice, ki bi tega ne storila! Vžigalice „V korist obmejnim Slovencem“ se naročajo z naslovom „Vodstvo slovenske kerščanskosocialne zveze v Ljubljani, Kopitarjeve ulice št. 2.“ Po redu, kakor nam bodo dohajala naročila, bomo tudi razpošiljali naročene zabojce. Še enkrat prosimo vse naročnike, vse čitatelje, da izverše poziv: Naše vžigalice, to vidno naše skupno znamenje v vsako slovensko hišo, v vsako našo rodbino!

Rimsko-frančiškanski koledar za leto 1908.

Mesec maj.

1. petek: sv. Filip in Jakop ap.
2. sobota: sv. Atanazij, šk. c. u.

3. nedelja, 2. p. v. n.: najdenje sv. tega Križa.
4. ponedeljek: sv. Monika, vd.
5. torek: sv. Pij V., papež.
6. sredo: sv. Janez pred lat. vrati.
7. četrtek: sv. Stanislav, šk. m.
8. petek: prikazen sv. Mihaela arh.
9. sobota: sv. Gregor Nazijanski, šk. c. u.

10. nedelja, 3. p. v. n.: zaščitništvo sv. Jožefa.
11. ponedeljek: sv. Jurij, m. (P. O.)
12. torek: sv. Nerej in Ahilej, m.
13. sredo: sv. Peter Regalat, sp. 1. r. P. O.
14. četrtek: bl. Frančišek iz Fabriana, sp. 1. r.
15. petek: sv. Janez Kerstnik de la Salle, sp.
16. sobota: sv. Janez Nepomuški, m.

17. nedelja, 4. v. n.: sv. Paskalij Bajlon, sp. 1. r. P. O.

18. ponedeljek: sv. Feliks, sp. kap. (P. O.)
19. torek: sv. Ivon, sp. 3. r. P. O. (P. O.)
20. sredo: sv. Bernardin, sp. 1. r. P. O.
21. četrtek: sv. Venancij, m.
22. petek: bl. Janez Forest, m. 1. r. (P. O.)
23. sobota: sv. Peter Celestin, pap. (P. O.)

24. nedelja, 5. p. v. n.: Marija pomočnica kristijanov.
25. ponedeljek: prošnji: prenešenje sv. Frančiška Serafinskega.
26. torek, prošnji: sv. Filip Nerij, sp.
27. sredo, prošnja: sv. Beda, sp. c. u.
28. četrtek, vnebohod Kristov. R. P.
29. petek: bl. Janez Pradski, m. 1. r.
30. sobota: sv. Ferdinand, sp. 3. r. P. O.

31. nedelja, 6. p. v. n.: bl. Gerard iz Vilamanje, sp. 3. r.

P. O. pomeni popolnoma odpustek za vse v cerkvah 3 redov sv. Frančiška.
P. O. „ „ „ „ „ le za ude 3. reda sv. Fr.
(P. O.) popolni odpustek za vse v kapucinskih cerkvah.
R. P. pomeni rimsko postajo s popolnim odpustom za ude svetovnega 3. reda.